

Livsglede i død

FANT MENINGEN: Nina Zimmer trives i sin nye jobb som begravelsesagent, hun har fått ro i kroppen. Det er lov å le og være fornøyd, selv om en jobber med døden.

Tekst: TORHILD RIBE
Foto: KRISTER SØRBØ

Nina Zimmer (40) gikk fra topplederjobb i kosmetikkbransjen, til å jobbe i begravelsesbyrå. Og fant meningen som manglet i livet.

De fleste rundt Nina Zimmer (40) trodde hun hadde det bra, med lederjobb i kosmetikkbransjen, høy lønn og fete bonuser. Og det hadde hun jo også, ytre sett. Men inni henne var det noe som skurret.

- Det var veldig overfladisk, alt handlet om det ytre og alt var hele tiden salg, salg, salg. Jeg jobbet konstant, sier Nina og setter seg ned i en

av de tre grønne stolene som står plassert foran kontorpulten. På et lite bord står et fat med kongler og tre tente telys.

For fem år siden gikk trønderjenta fra å være parfyme-Nina, til å bli begravelses-Nina, som hun gjerne kalles blant venner. I den nye jobben som begravelsesagent, legger hun til rette for pårørende i forbindelse med dødsfall.

- Jeg tar meg selv i å le en sånn god, dyp latter nå. Det er så herlig, det kommer innenfra. Jeg flirer fordi jeg har det så bra.

Tøyde strikken for langt

At Nina skulle inn i dødens verden for å finne mening med livet, var uforståelig for alle andre enn henne selv.

- Jeg fikk en åpenbaring da jeg var på bryllupsreise for 10 år siden.

På en seilbåt mellom Barbados og Tobago fikk hun øye på en fargerik, energisk kvinne.

- Jeg la merke til henne med en gang. Hun var kledd i rødt og hun var så fresh, så full av liv. Jeg gikk bort til henne og spurte hva hun drev med. Hun fortalte at hun drev begravelsesbyråer i Miami. Vi fikk veldig god kontakt, og hun sa så mye fint om jobben. Det traff meg, jeg ville jobbe med det samme som henne, sier Nina.

Da hun kom hjem fra ferien, delte hun opplevelsen med flere venner. Alle ristet på hodet og trodde hun var sprø. Hva skulle hun som var så utadvendt, så blid, som alltid var klønnen på fest, gjøre i en nitrist jobb som begravelsesagent?

Først konkluderte Nina med at de hadde rett. At hun ikke ville passe inn, at det var et tullele innfall.

Hun tok seg sammen og fortsatte å tøyde strikken på jobb, selv om kroppen ga tydelige signaler om at den hadde fått nok. Inntil den for fem år siden sa helt stopp.

- Jeg gikk på veggen. Ordentlig på veggen, både fysisk og psykisk. Jeg lå og siklet i fosterstilling på badegulvet, og klarte ikke komme meg opp. Jeg hadde ikke sjans til å gjøre noe.

Nina ble diagnostisert med utmattelsessyndrom og måtte bruke et helt år på å bygge seg opp. I prosessen ble hun kjent med seg selv på en ny måte.

- Jeg er så glad for at jeg gikk gjennom det jeg gjorde, for det fikk meg til å spørre meg selv: Hva har jeg lyst til å gjøre med livet mitt?, sier hun og legger hånden på hjertet.

Mennesker er født til å vokse og utvikle seg, mener gestaltterapeut Bianca Schmidt.